

GULATING LAGMANNSRETT

gjør vitterlig:

År 1993 den 16. november ble av Gulating lagmannsrett

Lagdommer Pedersen

Lagdommer Fjeld

Kst. lagdommer Heinfjell

i kjæremålsak nr. 93-0898 K:

KJÆRENDE PART: Fiskeoppdretternes Salgslag AL, dets konkursbo
v/bobestyrerne h.r. advokat G. Kuvås og
advokat Joar Grimsbu

Prosessfullmektig: Advokatfirmaet Vaagland ANS
v/advokat Cecilie Amdahl, Trondheim

MOTPART: 1. Lerøy Seafood AS v/styrets formann

Prosessfullmektig: Advokatfirmaet Wikborg, Rein & Co
v/advokat Stein Pettersen, Bergen

Motpart: 2. Seanor AS v/styrets formann

Prosessfullmektig: Advokatfirmaet Thommessen, Krefthing
Greve Lund AS v/advokat Svein Åge Valen,
Bergen

avsagt slik

K J E N N E L S E :

Saken gjelder en begjæring fra Fiskeoppdretternes Salgslag AL - dets konkursbo - om midlertidig forføyning mot Lerøy Seafood A/S og Seanor A/S som går ut på at disse selskaper skal akseptere og medvirke til kontroll fra boets side av de saksøktes regnskaper og lagerbeholdning m.v.

Kravet om kontroll tar sitt utgangspunkt i § 7 i Fiskeoppdretternes Salgslags forretningsregler som lyder:

"Godkjente kjøpere er forpliktet til å gi laget alle oppgaver som måtte bli forlangt vedrørende kjøp, tilvirking, pakking, videresalg og lagerbeholdninger av fisk som omfattes av lagets organiserte førstehåndsomsetning.

Laget har adgang til gjennom tollvesenet og de respektive eksportutvalg, å få oppgaver over eksportert kvantum samt oppnådde priser. Laget har også rett til, ved sine kontrollører eller sin revisor, å gjennomgå kjøperens regnskaper med alle tilhørende bilag og notater, samt kontrollere lagerbeholdninger m.v.

Lagets kontrollør har taushetsplikt og drifts- og forretningsforhold som han får kjennskap til i egenskap av kontrollør, med de begrensninger som følger av hans innberetningsplikt til salgsstyret. Tilsvarende taushetsplikt gjelder for lagets tillitsmenn og funksjonærer som måtte motta slike opplysninger."

Det begjæres midlertidig forføyning etter tvangfullbyrdelsesloven § 15-2, 1. ledd a) og b), jfr. § 15-8, 1. ledd. Det begjæres på dette grunnlag kontroll straks i overensstemmelse med forretningsreglene § 7.

Bergen namsrett avsa 02.08.93 kjennelse med slik slutning:

- "1. De saksøkte frifinnes.
2. Fiskeoppdretternes Salgslag AL kkbo tilpliktes å betale saksomkostninger til Lerøy Seafood AS med kr. 3.500,- og til Seanor AS med kr. 1.500,- innen to uker fra forkynnelsen av denne kjennelse."

Ved kjæremål av 19.08.93 har Fiskeoppdretternes Salgslag AL - dets konkursbo (FOS) påkjært kjennelsen til Gulating lagmannsrett.

De kjærende parter anfører i hovedtrekk:

3

Namsretten har tatt feil når den ikke kan se at forføyningsgrunn foreligger. Det er således feil når namsretten har funnet at de ulemper/skader som oppstår for boet ikke kan karakteriseres som vesentlig. Namsretten har videre tatt feil når den bygger på at det ikke er en tvistesituasjon mellom partene og at det derfor ikke er behov for innsyn nå. Det reelle hovedspørsmål i saken, som namsretten har funnet det unødvendig å vurdere, er hvorvidt boet har rett til å gjennomføre kontroll. Namsretten har tatt feil når den ikke kan se at forføyningsgrunn foreligger. Ved unnlatt midlertidig forføyning er det grunn til frykt for vesentlig skade og ulemper for konkursboet. Hensikten med kontrollen er å se om oppgjørene i perioden frem til 28/10-91 er skjedd gjennom FOS og at man i tillegg har fått innbetalt all avgift av salg som har funnet sted før konkursåpningen. Som Frostating lagmannsrett i kjennelse av 5.februar 1993 har pekt på er dette en kontroll knyttet direkte til det økonomiske generaloppgjør som konkursboet etter konkursloven skal forestå og en viktig del av dette er å innkreve utestående fordringer. Konkursdebitor selv har gjennom bestemmelsene i forretningsreglene sikret seg en kontrolladgang overfor sine debitorer. Boets kontroll vil ha det omfang som foorettningsreglene § 7 gir adgang til og som kjøpere godkjent av FOS har levd med i en årrekke. Dersom boet må vente i flere år for å få innsyn i hvorvidt boet har et tilgodehavende hos motparten, medfører det vesentlig skade og ulempe. Konkursboet har bl.a. nå engasjert kyndige folk til å forestå kontrollene. Ved de allerede foretatte kontroller hos 23 ekspeditører er det avdekket uregistrert omsetning for ca. 43 millioner, og hos de 4 som er parter i saken i Trondheim er det avdekket uregistrert omsetning på 25 millioner. Etter Frostating lagmannsretts kjennelse har samtlige kjøpere bortsett fra 3 akseptert boet kontrolladgang og denne saken gjelder 2 av disse.

Det kan vanskelig sees at det gjelder spesielle forhold for disse 2 som skulle stille dem i en annen situasjon enn alle andre kjøpere.

Kjæremotpart nr.1, Lerøy Seafood A/S, har i tilsvaret opplyst at det for omsetning som knyttet seg til de sluttsedler som ikke er innsendt til FOS er foretatt avsetning på særskilte konti. I dette ligger en erkjennelse av at man har hatt uregistrert omsetning som ikke er gjort kjent for FOS. Boets mistanke og behov for kontroll er derfor åpenbart berettiget. En eventuell avsetning i henhold til egne oppgaver gir ikke boet sikkerhet mot tap. Kontroll i henhold til forretningsreglene som gir FOS og senere boet en viss adgang til å foreta kontroll på egenhånd er ikke noe tyngende inngrep overfor kjøperne.

Påstanden om press og trusler fra oppdretterne mot innsyn er udokumentert og antas å ha sammenheng med at kontrollen også har avdekket krav mot oppdretterne. Dette kan ikke tillegges vekt.

Kontrollen skal avdekke hvorvidt innrapporteringene om omsetningene er korrekte. Hvorvidt konkursboet på basis av det som avdekkes ved kontroll kan fremsette krav, er ikke tema i denne sak. Det er ikke nødvendig for retten å ta stilling til om konkursboet vil få medhold i sine eventuelle krav. Det avvises at den tvist boet har med kjæremotpart nr. 2 - Seanor A/S - er relevant idet det dreier seg om to helt separate saker med ulikt tema. Det ville tvert imot være hensiktsmessig at en eventuelt nytt krav etter kontrollen ble fremmet i samme prosess. Namsretten argumenterer dessuten her for sitt resultat med opplysninger som ikke er gitt i saken. Konkursboet vil holde fast på sin rett til å foreta kontroll uavhengig av hva det initiativ som er tatt for å få Fiskerinæringens Landsforbunds standpunkt til kontrolladgangen måtte føre til.

I prosesskriv av 27.september 1993 har den kjærende part imøtegått kjæremotpartens anførsler i tilsvaret og utdypet sine anførsler når det gjelder tvangsfullbyrdelsesloven § 15-2. Den kjærende part har også utdypet boets krav på kontrollrett etter

5

forretningsreglementets § 7. Det anføres at FOS på ingen måte var å betrakte som et forvatningsorgan. Kjæremotpartens tolkning av råfiskloven § 6a bestrides. Forøvrig finner ikke lagmannsretten grunn til å referere prosesskrivet.

Boet slutter seg til Frostating lagmannsretts begrunnelse i den fremlagte kjennelse som gir en utførlig begrunnelse for boets rett. Den kjærende part nedlegger slik påstand:

- "1. Kjæremotpartene pålegges å finne seg i og medvirke til kontroll fra FOS' konkursbo's side overensstemmende med § 7 i FOS' forretningsregler og herunder stille de nødvendige dokumenter til FOS' disposisjon.
2. FOS AL's konkursbo tilkjennes sakens omkostninger i begge instanser."

Kjæremotpart nr.1, Lerøy Seafood A/S ved adv. Pettersen, gjør i hovedtrekk gjeldende:

Kjæremotparten vil påstå namsrettens kjennelse stadfestet. Den kjærende part har ikke krav på kontroll hos Lerøy Seafood. Kjærende part gjør gjeldende de samme anførsler som endte opp med Frostating lagmannsretts kjennelse. Kjæremotparten deler ikke den rettslige vurdering som lagmannsretten har foretatt og avgjørelsen har dessuten overhode ikke noen presedensvirkning.

Av St.prp. nr. 1937 (1991-92) fremgår det at de deler av forretningsreglementet for FOS som hjemler offentligrettslig kontroll er bortfalt i og med konkursen og dette er lagt til grunn både av Trondheim namsrett og Frostating lagmannsrett.

De eventuelt gjenværende privatrettslige deler av forretningsregulverket er basert på en privatrettslig avtale. FOS har i lang før konkursen og i hele den periode det var aktuelt med kontroll massivt misligholdt sine betalingsforpliktelser overfor selgerne.

6

Ved konkursen var det grunnlag for å konstatere såvel manifestert vesentlig mislighold som antisipert vesentlig mislighold. For såvidt kontrollretten er basert privatrettslig på avtalen i forretningsreglementet, må den ansees å være bortfalt på grunn av mislighold. Den påståtte kontrollrett kan ikke gå lenger enn retten til de beløp kontrollen tar sikte på å avdekke. Det fremgår at boet pretenderer å ha rett på hele den aktuelle kjøpesum og "godskrive" leverandørene med et verdiløst dividendekrav. Boet har ikke rett til de underliggende midler og det har da heller ikke rett til å kontrollere hvorvidt slike midler foreligger. FOS var i lang tid før 28/10-91 insolvent og drev videre på kreditorenes regning i strid med straffebelagte påbud. FOS hadde på denne bakgrunn, uavhengig av råfiskeloven, ikke et rettskrav på at oppdretterne skulle levere fisken i henhold til de opprinnelige forretningsregler og få oppgjør i bortimot minimale dividendebeløp. Dette strider mot stansingsretten. Det ville også være rettsstridig av FOS å opprettholde driften av et insolvent selskap og utsette selgerne for tap. For kjøperne, herunder Lerøy Seafood, ville det kunne være erstatningsbetingende å gjøre opp med FOS vitende om den manglende økonomiske soliditet og utsette oppdretterne for tap. Det insolvente FOS hadde således ikke noe rettskrav på å motta de aktuelle kjøpesummer.

Også når det gjelder sikringsgrunnene, anføres det samme som for namsretten. Spørsmålet om det foreligger kontrollrett kan ikke knyttes til en sikringsgrunn, men det kan avgjøres gjennom ordinær domstolsbehandling og kan gjennomføres etter avgjørelsen. Det er ingen økonomisk eller annen reell interesse knyttet til at kontrollen utøves nå. Det er erkjent at oppgjørene i perioden frem til 28/10-91 ikke skjedde gjennom FOS, og det er derfor ikke sikringsgrunn for kontrollkravet nå. FOS har også full anledning til å få spørsmålene prøvd ved ordinær rettssak, og kan da fremprovosere relevante opplysninger. Hvis boet skulle mene at dette eksponerer boet for tap kan tvangsfullbyrdelsesloven kap 14 anvendes. Det er ikke et argument at FOS vil få avdekket krav

7

også mot oppdretterne siden oppdretternes motkrav mot FOS vil overstige kravene.

Det vil således ikke foreligge "et krav" i forhold til tvangsfullbyrdelsesloven § 15-1 og heller ikke sikringsgrunn etter § 15-2.

Kjæremotpart nr. 1 nedlegger slik påstand:

- "1. Bergen namsretts kjennelse av 2. august 1993 i sak 1287/93 stadfestes.
2. Lerøy Seafood AS tilkjennes fulle saksomkostninger for kjæremålsinstansen."

Kjæremotpart nr. 2, Seanor A/S ved adv. Valen, gjør i hovedtrekk gjeldende:

Namsrettens kjennelse er riktig og kjennelsen må derfor stadfestes. Hovedkravet er ikke sannsynliggjort. Seanor AS bestrider at de anførte faktiske omstendigheter er tilstrekkelige til å begrunne kravet om midlertidig forføyning. Den egentlige sikringsgrunn som anføres er egentlig at domstolbehandling er tidkrevende. Forføyningskravet faller sammen med hovedkravet og den forføyning som kreves innebærer en endelig og definitiv fullbyrdelse av hovedkravet.

Konkursboet har i stor utstrekning selv bevirket de ulemper og skader tidsmomentet innebærer for bobehandlingen ved at de unnlot å bringe hovedkravet inn for de ordinære domstolene etter konkursåpningen. Garantikravet mot Seanor AS er foreldet og fare for foreldelse kan derfor ikke underbygge kravet om midlertidig forføyning.

Frostating lagmannsretts kjennelse har medført at det bare er 3 kjøper som ikke har akseptert konkursboets krav om kontroll. Det presedenshensyn som delvis begrunnet Frostating lagmannsretts

kjennelse gjør seg derfor ikke lenger gjeldende. Samlet foreligger det således ikke vesentlig skade og ulemper for konkursboet i tvangsfullbyrdelseslovens forstand.

Det er ikke nødvendig med sikring/ordning etter tvangsfullbyrdelsesloven § 15-2, 1. ledd, b. Motparten har også tilbudt relevant dokumentasjon fremskaffet av selskapets revisor, men det er avslått. Seanor AS har et saklig behov for å begrense konkursboets innsyn i selskapets alminnelige forretningsførsel. Hensynet til en annen tvist med konkursboet underbygger videre et saklig behov for å begrense innsynsretten. Det ble dessuten foretatt kontroll etter forretningsreglens § 7 fem dager før konkursåpning og eventuell manglende rapportering ville da nødvendigvis vært oppdaget hvis det hadde funnet sted. Det var dessuten en rekke udokumenterte påstander og misforståelser i den forrige rapport og dette var gjenstand for skadelig mediaomtale. Formell taushetsplikt er derfor ikke til hinder for at opplysninger fra kontrollbesøk kan komme utedkommende i hende. Konkursboets kontroll kan således avhjelpest ved Seanor AS' tilbud og en midlertidig forføyning vil derfor være et uforholdsmessig inngrep etter tvangsfullbyrdelsesloven § 15-2 annet ledd. Kontrollretten må under enhver omstendighet begrenses til den aktuelle periode og til det relevante materialet.

Kjæremålsmotpart nr. 2 nedlegger slik påstand:

- "1. Namsrettens kjennelse stadfestes.
2. Seanor AS tilkjennes saksomkostninger for lagmannsretten med kr. 5.500,-."

Lagmannsretten skal bemerke:

Lagmannsrettens flertall, lagdommer Fjeld og kst.lagdommer Heinfjell, har kommet til at kjøremålet må føre frem.

Frem til konkurs ble åpnet 13.november 1991 drev FOS, i medhold av råfiskloven, lovbeskyttet, organisert førstehåndsomsetning av all oppdrettet konsumfisk og produkter av slik fisk. Ordningen utviklet seg etterhvert slik at fisken ble levert direkte fra oppdretterne til kjøpere som var godkjente av FOS. Oppgjøret foregikk gjennom FOS, som av kjøperne fikk oversendt et eksemplar av den sluttseddel som knyttet seg til den enkelte leveranse. Til dekning av FOS` utgifter ble beregnet en avgift både på oppdretter og på kjøper, beregnet på grunnlag av verdien av den aktuelle leveranse.

Lagmannsrettens flertall legger til grunn at de deler av forretningsreglementet som hjemler offentligrettslig kontroll må anses å være bortfalt i og med konkursåpningen i FOS 13.november 1991. Det vises til St.prp.nr.37 (1991-92) om statlig medvirkning til avvikling av frossenlageret av laks, som også har inntatt dette standpunkt. Det er således i forhold til den gjenværende privatrettslige del av forretningsreglementet det er spørsmål om FOS` konkursbo kan tre inn etter dekningsloven § 7-3 jf § 7-4.

Flertallet ser det slik at ved konkurs, som generalbeslag, kan boet, med visse unntak, tre inn i alle debitors posisjoner av økonomisk karakter, så vel i dennes formuesrettigheter som i de beføyelser som er nødvendig for å gjøre disse rettighetene gjeldende. Det er en slik beføyelse FOS` krav i nærværende sak gjelder. Lagmannsrettens flertall kan ikke se at det ved konkursboets inntreden i denne relasjon skapes ulikevekt mellom boet, som kreditor, og kjøremotpartene, som antatte debitorer, sett på bakgrunn av den privatrettslige del av FOS` forretningsregler.

Flertallet er således enig med det Frostating lagmannsrett har bemerkt i sin kjennelse av 5.februar 1993 om at det her gjelder en kontroll som er knyttet direkte til det økonomiske generaloppgjør som konkursboet etter konkursloven skal forestå, og hvor en viktig del av boets oppgave vil være å sørge for at konkursdebitors utestående fordringer blir innkrevet.

Etter flertallets oppfatning er boets rett til kontroll ikke betinget av at boet trer inn i debitors kontraktsforhold med kjæremotpartene, jf dekningsloven § 7-3 jf § 7-4. Kontrolladgangen skal sikre oppgjøret for avsluttede leveranser. Den er således en følge av det kontraktsforhold som bestod før konkursåpning.

Kjæremotpartene har hevdet at FOU, i lang tid forut for konkursen, massivt misligholdt sine betalingsforpliktelser overfor selgerne. Det er prinsipielt anført at kontrakten og dermed en eventuell kontrollrett er bortfalt som følge av misligholdet. Subsidiært er anført at boet ikke har rett til de underliggende midler og at tilknytningen mellom boets midler og retten til kontroll tilsier at kontrolladgangen ikke kan benyttes. Slik lagmannsrettens flertall ser det kan et mislighold som påstått etter omstendighetene i høyden føre til at FOU's rettigheter til de enkelte provisjonskrav - og ikke avtaleforholdet - reduseres eller faller bort. Til kjæremotpartens subsidiære anførsel vil lagmannsrettens flertall bemerke at boets rett til kontroll etter forretningsreglene må sees adskilt fra realiteten i de underliggende materiellrettslige pengekrav. Flertallet finner det følgelig ikke nødvendig å gå inn på dette.

Lagmannsrettens flertall finner således at hovedkravet er sannsynliggjort, jf tvangsfullbyrdelsesloven § 15-1.

Det aktuelle forføyningskrav er identisk med hovedkravet. Den begjærte forføyning vil da innebære en foregrepet fullbyrdelse av hovedkravet, og det må være tvangsfullbyrdelsesloven § 15-2 første ledd bokstav b), som må være grunnlaget for forføyningen. Det må således drøftes om midlertidig forføyning er nødvendig for å avverge en vesentlig skade eller ulempe.

Flertallet finner, om enn under tvil, at også forføyningsgrunnen er sannsynliggjort, da unnlatt midlertid forføyning vil kunne medføre vesentlig skade og ulempe for konkursboet. Tvilen knytter seg til det forhold at nærværende kjennelse ikke vil ha samme virkning i andre liknende forhold som kjennelsen fra Frostating lagmannsrett av 5. februar 1993 har hatt, ettersom det nå kun er tre gjenstående kjøpere det kreves kontroll av, hvorav denne sak omfatter to av disse. Det skal imidlertid bemerkes at kontrollen ikke bare vil ha til hensikt å fremskaffe oversikt over størrelsen av eventuelle underliggende krav hos kjøremotpartene, men også om slike i det hele tatt antas å foreligge. I forhold til det siste vil manglende kontrollmulighet kunne medføre at eventuelle krav foreldes.

Den midlertidige forføyning som er begjært, i form av en rett til kontroll etter forretningsreglene § 7, har til hensikt å bringe på det rene om det eksisterer krav mot de godkjente kjøpere, som boet eventuelt kan tre inn i. Et slikt krav i forbindelse med en ordinær domstolsbehandling vil ta tid. Det er en risiko for at mulige underliggende krav derved kan foreldes. I tillegg legger lagmannsrettens flertall vekt på at den kjærende part er et konkursbo, og hvor bobehandlingen, og dermed partens varighet, er forutsatt å ha begrenset varighet. Den utsettelse som en ordinær domstolsbehandling medfører, kan lede til at boet ikke får utnyttet den særskilte ekspertise som boet nå har knyttet til seg, og vil uansett kunne virke fordyrende, noe som i realiteten kan medføre at forfølgningen av mulige krav umuliggjøres.

Nevnte skade og ulempe må også sees i forhold til hvor inngripende forføyningen, i form av kontroll, vil være for kjæremotpartene, jf proporsjonalitetsprinsippet i tvangsfullbyrdelsesloven § 15-2 annet ledd. Denne kontrollen vil være lik den kontroll FOS kunne ha utøvet dersom laget ikke hadde blitt slått konkurs. I tillegg skal bemerkes at i alle fall kjæremotpart nr.2 har akseptert at det foretas en viss kontroll. Etter flertallets syn ivaretar ikke denne kontroll, foretatt av selskapets egen revisor, tilstrekkelig konkursboets interesser.

Heller ikke at det eksisterer et annet tvisteforhold mellom konkursboet og kjæremotpart nr.2, er et hensyn av en slik tyngde som etter flertallets syn må medføre at boet ikke gis rett til slik kontroll som er nevnt i forretningsreglene § 7.

Lagmannsrettens flertall er imidlertid enig med kjæremotpart nr.2 i at kontrollen begrenses til de leveranser som fant sted før konkursåpningen i FOS 13.november 1991. Flertallet finner derimot at kontrollen ikke kan begrenses til undersøkelse av varekjøpskonto med tilhørende innkjøpsbilag. Avgrensningen av hvilke dokument som kan kontrolleres, følger av forretningsreglementets § 7, som det henvises til i slutningens pkt.1.

Lagmannsrettens mindretall, lagdommer Pedersen, finner at kjæremålet ikke kan føre frem. Mindretallet er enig i og kan slutte seg til namsrettens avgjørelse når det gjelder spørsmålet om forføyningsgrunn foreligger. Mindretallet finner at boet ikke har sannsynliggjort sin rett til fortsatt å benytte seg av kontrolladgangen i pkt. 7 i avtalen mellom FOS og kjæremotpartene. Kontrolladgangen kan etter mindretallets oppfatning ikke baseres på dekningsloven § 7-3 jfr. § 7-4, fordi det der er tale om full og gjensidig inntreden i en kontrakt og ikke krav på rett etter en bestemt klausul i kontrakten, jfr. NOU 1972: 20 s 314.

Det at boet ved rett til kontroll ville få en hurtig avklaring av spørsmålet om det er grunnlag for krav mot kjæremotpartene, kan

vanskelig gi grunnlag for å gjøre kontrollkrav gjeldende etter pkt. 7 i avtalen løsrevet fra resten av kontrakten. Mindretallet kan ikke se at den kjærende part kan velge å holde seg til enkelte kontraktsbestemmelser uten å inntre i kontrakten i et videre omfang. Mindretallet vil ikke se bort fra at boet etter omstendighetene kan skille ut deler av et større avtalekompleks og tre inn i slike delkontrakter, men ikke slik det her er gjort. Det at FOS også representerer offentlige interesser kan etter mindretallets oppfatning ikke tillegges vekt siden det her åpenbart ikke er offentlige interesser som gjøres gjeldende fra boets side, men rent økonomiske interesser. Og disse økonomiske interesser er helt ensidig i det boet ikke påtar seg noen forpliktelser samtidig som de forventer at kjæremotpartene aktivt skal medvirke. Boet er heller ikke villig til å stille sikkerhet. Kravet vil også forrykke den likevekt som normalt vil være mellom partene i en sivil tvist hvor boet og debtors medkontrahenter som utgangspunkt vil ha like rettigheter. Mindretallet finner at kjæremotpartene også av konkurransehensyn må kunne motsette seg kontroll fra konkursboets side. Det er sterk konkurranse i bransjen og en berettiget interesse for kjæremotpartene i at andre ikke får innsyn i bedriftens virksomhet. Også hensynet hos kjæremotpartene til forholdet til oppdretterne taler mot kontrolladgang. Oppdretterne har en interesse i at boet ikke får innsyn og det vil skade forholdet mellom kjæremotpartene og oppdretterne hvis innsyn gis. Hvis det var FOS som utøvet sin kontrolladgang ville ikke dette hensyn tillegges avgjørende vekt, men også her må boet komme i en annen stilling. Hvis offentlige interesser begrunnet unntak ville opplysninger presumtvt være bedre beskyttet enn slik situasjonen nå er blitt. Boet har således ikke et begrunnet krav på kontroll og innsyn.

Kjærende part har vunnet frem med sitt kjæremål, og vil etter hovedregelen i tvistemålsloven § 180 første ledd normalt måtte tilkjennes saksomkostninger. Den tvil som er i saken, finnes imidlertid å være en slik særlig omstendighet som må føre til at kjæremotpartene unntas erstatningsplikten. Hver av partene vil følgelig måtte bære egne omkostninger i begge instanser.

Kjennelsen er avsagt under slik dissens som fremgår ovenfor.

S L U T N I N G :

1. Lerøy Seafood AS og Seanor AS, begge Bergen, pålegges å finne seg i og medvirke til kontroll fra FOS' konkursbos side overensstemmende med § 7 i FOS' forretningsregler og herunder stille de nødvendige dokumenter til disposisjon.
2. Kontrollen er begrenset til de leveranser som har funnet sted før konkursåpningen i FOS' konkursbo 13.november 1991.
3. Hver av partene bærer sine saksomkostninger for namsrett og lagmannsrett.

Arvid M. Pedersen

Rune Fjeld

Stein Dons Heinfjell

AMP/sl/km

Rett utskrift:

Else Walldal Lande
Else Walldal Lande